

Christen Smed.

Billeder fra 17 Mai 1826.

Bergen.

Trykt hos Chr. Dahl, N. S.

Til Læseren!

Omtrent for et Snees Aar tilbage
sig hendte, hvad jeg her vil referere.
(Ejendt Sagen i og for sig er en Bagatel
og maaskee lønner ei Umage,
ei Bæk, Papiir; — dog kjædelige Dage
tilskynded' mig dertil alligevel).

Min Pegasus er mæder og lidt tvær
og kun i Luntetrav den fremad skrider,
og derfor, Læser! paa din Staaansomhed især
fortrøstningsfuld og tryg jeg lider.

Men nu til Sagen skynde mig — det er min Pligt!
jeg altsaa, kjære Læser! vil probere
at lade Helten og mit lille Digt
fortrøstningsfuld, som sagt, for dig Revue passere.

Fork.

J Aftenskumringen i Smedien stod
vor Helt, vor Christen, og den tunge Næve,
forshnet med en vældig Hammer, faldt
i tætte Slag paa Hestefloen, som,
naar den var færdig, skulde hans
meisommelige Dagværk ende.

Med et godmodigt Smil paa brede Mund
han kasted' Diet paa sin Kone, som
i huuslig Travlhed slysed' hid og did.

"Jeg er", saa bred han ud i sagte Monolog,
"den lykkeligste Hgtemand;

thi god hun er, sin Dont hun passer og
forøder ei, hvad jeg fortjene kan;
men hun, som mange andre Koner, har
den Feil, at Gneherfker hun vil være:

dog ogsaa heri har jeg vidst at skikke mig.
Maaskee en Drukkenbolt jeg havde været,
om et jeg havde skyet Nils's Selskab.
Hvorofte har Erfaring ei desuden lært,
at man med Eftergivenhed og Taalmod
naaer hurtigere Maalet, end naar man
med Bitterhed og Had derefter higer".
Saa taled' Christen med sig selv. Imidlertid
var Hesteskoen bleven færdig, og
med Glæde kasted' han det tunge Værktøi bort. —
Idet vor Helt skjød Huen lidt tilside,
for at astørre Sveden af sin Pande,
han traadte ind i Dagligstuen, hvor
den trætte Krop fandt Hvile i en Bænkestol. —
Ei længe efter Bordet dækket stod
og Christen gav sig strax ifærd med Maden;
men Birthemoer sad taus og Munden ei oplod,
hun stirred' snart paa Manden, snart paa Gaden.
Vor Helt, til saadan Udfærd ikke vant,
(thi Birthes Mund heel sjelden holdt sig stille)
sin Kones Taushed underligen fandt;
men den at bryde, ei han turde eller vilde.
Omssider hun — med Diet fuldt af Graad,
med qualte Suk — saaledes til ham talte:
"O, Christen! ofte horte du mit Raad,
til Gjengjæld jeg med Omhed dig betalte.
Jeg saae, at Mons i Smedien hos dig var
i Eftermiddag. Hvis ei Feil jeg tager,
vi syttend' Mai imorgen atter har,
formodentlig du da til 'Fløien' drager

i Compagni med ham, og maaskee og
I Nils der træffe vil, det skunle Drog;
o, Christen! lyt dog til Fornuftens Stemme;
Dg bliv imorgen hos din Kone hjemme!
Gast slagen af Forundring Christen sad,
han saae ei for sin Kone fælde Taarer;
men Mand han var af Ord, det han ei bryde gad
og derfor hendes Sukke ham ei saarer.
"Nei, Kjære Birthemøer!" gjenhvared' han,
"hvad nu du foreslaaer, gaaer ikke an;
thi jeg har lovet Mons: at ville komme
imorgen tidlig Klokken to hen til hans Bolig,
og derfra gaae til 'Floien'; men vær du kun vilig,
thi haaber jeg før Klokken fem er omme
at være her igjen adruelig og qvif,
og uden mindste Meen, som jeg ifra dig gif".
Gjenstridighed hun ventede ei sig;
thi Christen var somoftest foielig.
I Gast nu Taarerne fra Diet svinder
og Bredens Purpur farved' hendes Kinder:
"Ja, gaae kun Egenfindige!" hun vildt udbrød,
"men husker du ei sidst, at Louren du fortrod?
Dog vil jeg sige dig, hvis hjem du drager
i Drukkensklab, og Sorg mig volde vil,
at Hævnen horer ogsaa Tvinden til
og at hun den i Knappest' Maal ei tager".
Saalunde tordned' den opbragte Birthemøer,
og Christen nærved havde givet efter
for hendes djarve Sprog; men stor
var Heltens Mand, og tvangfrie hans Kræfter.

Der længe talet blev om samme Sag; jeg vil ikke
omstøder de tilfængs; dog monne gangen ind i Huset og
Hermed "Godnat"; men naar det gryer ad Dag, nu
Da skal vi, Dæser! Traaden atter fange.

Styfri og klar oprunden er
den for Norge saa vigtige Dag.
Alt er tykt — kun hist og her
høres Fuglens melodiske Slag.

Nu til vor Helt igjen! i aftes hannem vi forlod.
Med Dagens første Glimt fra Leiet han opstod;
mens Birthemøer sov trygt, som i sin Grav,
han listede sig ud, og sig til Mons begav.
Strax derpaa begge Benner Arm i Arm
med raske Skridt sig Floiffjeldstoppen nærmed,
hvor flere Patrioter leivede alt vare
for derfra Norges Friheds Fødselsfest
i tause Morgenstund med Jubel hilse. —
"Hør Mons!" saa hvissled Christen til sin Ven,
"vel klar er Lusten, men lidt kjøligt er her dog;
hviss nu den lille Dærke, som du viiste mig igaar,
var her, da smage skulde mig en liden Taar
udaf dens Indhold". — "Lys, jeg har den med!"
var Mons's Svar — og Christens Die gled ned
i Bennens Romme ned, hvor Glasfen stod
til Proppen fylt — en herlig Dverflood.

Nu synget, druffet, Hurra jublet blev,
og Klokken hurtigt nærmed' sig til feim;
men Christen glad og lystig Tiden drev —
han tænkte ei paa Kone eller Hjem,
Omsider Lystigheden der fik Ende
og Skaren sig til 'Kalfaret' mon vende.

Vor Helt, som sagt, var nu heel lystigt stemt;
hans Kones Trudsel var aldeles glemt,
illegemaade gif det og med Klokken;
thi sorgløs droge Bennerne med Flokken.

Just som vor Helt og passjered' gif
om Dagen, og hvad Værd man den bør give,
et høist uventet Albu'sted han fik,
han vendte sig — og see! Nils for ham stod
og hilsed' ham fortroligt som sin Ven.

(At Uvenskab tilfidesættes maa
paa en saa vigtig Dag, bør være Heltes Sag;
men at vor Helt og tænkte ligesaa
jeg ei forsikre kan) — nok er, at han
besvared' Hilsenen og bad ham ind at følge sig;
(thi 'Kalfaret' var naaet endelig).

Og Nils sig tvende Gange ei lod bede;
vor Helt, omgiven nu af mange flere,
vi saae i næste Bærelse indtræde,
hvor druffet og samtale blev, med mere.

I saadan Siis og Larm var Middag naaet;
vor Helt var ganske tung i Kroppen bleven.
Han mumled' ved sig selv: "det er ei godt
at blive med i saadan Lummel reven" —

hvad meer han vilde sige veed jeg ei,
 Nils hvistede til ham: "vil du med mig
 og Mons paa Marken bagom Huset gaae,
 da skal vi os en liden Frokost faae".
 Det var velkomment for vor Helt - han slentred' med,
 og under Spog og Sang gled Maden ned;
 men tort ei heller til det gif,
 thi var en Glaske tomt, en anden fuld de fik,
 dog, Christens Hoved meer ei taale kunde,
 og sluttelig det Helten gif saalunde:
 Han tumled' om — blev liggende naturligviis.
 (Uagtet dette, ei dog Heltens Priis
 fordunkles bor; — thi noget or
 var mange Helte forend ham;
 det altsaa, Christen! ei geraaded' dig til Skam.)

De tvende Andre ei saa fulde vare,
 derfor de sørge maatte for sin Ven,

til denne Ende de forsigtige ham harend som doed
 da til et Træ, og lagde hannem heri doed stille
 under de skyggefulde, svale Grene. og doed
 og ham forlod — nu sovende vor Helt blev ene, og
 I denne Casus længe liggende han blev doed
 og allerede havde Morket sænket og doed
 sin Skyggevinge over Jorden, da doed
 han vaagned' op; dog troede han sig end doed
 i Drommenes og Phantasiens Rige; doed
 men snart den Tanke vige maatte, thi doed
 den grumme Virkelighed sig snart indsandt, doed
 idet han hungrig var, og Torst tillige doed
 ham næsten havde qvalt. Dog, Sætet dette var; doed
 thi nu erindred' han, hvad Virthe talet har, doed
 Han reiser sig, men falder atter om; doed
 omsider han igjen saavidt til Kræfter kom,
 at han heel ravende sit Hjem gjenfandt;

men kun til liden Trost for ham, thi Virthemøer
 i Døren stod, og hilsed' ham galant; doed